

Datum van inontvangstneming : 25/08/2025

Zaak C-478/25

Verzoek om een prejudiciële beslissing

Datum van indiening:

17 juli 2025

Verwijzende rechter:

Symvoulío tis Epikrateias (Griekenland)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

11 juni 2025

Verzoekende partij:

TECHNIKI PROSTASIA PERIVALLONTOS A.E.

Verwerende partijen:

Ypourgos Anaptyxis

Ypourgos Perivallontos kai Energeias

Ypourgos Naftilias kai Nisiotikis Politikis

Ypourgos Esoterikon

Ypourgos Ethnikis Oikonomias kai Oikonomikon

Interveniërende partijen:

Organismos Limenos Peiraios A.E.

HELLENIC ENVIRONMENTAL CENTER MONOPROSOPI
ANONYMI ETAIREIA DIACHEIRISIS KAI EPEXERGASIAS
PETRELAIOEIDON KATALOIPON A.E.

ANTIPOLLUTION MONOPROSOPI NAFTILIAKI ANONYMI
ETAIREIA

[OMISSIS]

DE SYMVOULIO TIS EPIKRATEIAS (hoogste bestuursrechter, Griekenland)

[OMISSIS]

Heeft op 3 april 2024 openbare zitting gehouden, in de volgende samenstelling:
[OMISSIS].

voor de behandeling van het verzoekschrift van 15 december 2021

van de naamloze vennootschap „TECHNIKI PROSTASIA PERIVALLONTOS A.E.”, gevestigd te Piraeus (Griekenland) [OMISSIS],

tegen de 1. Ypourgos Anaptyxis kai Ependyseon (minister van Ontwikkeling en Investeringsen) [thans Ypourgos Anaptyxis (minister van Ontwikkeling), [OMISSIS], 2. Ypourgos Perivallontos kai Energeias (minister van Milieu en Energie), [OMISSIS], 3. Ypourgos Naftilias kai Nisiotikis Politikis (hierna: „minister van Scheepvaart en Eilandbeleid”), [OMISSIS], 4. Ypourgos Esoterikon (minister van Binnenlandse Zaken), [OMISSIS], en 5. Ypourgos Oikonomikon (minister van Financiën) [thans Ypourgos Ethnikis Oikonomias kai Oikonomikon (hierna: „minister van Economische Zaken en Financiën”), [OMISSIS],

en tegen de interveniërende naamloze vennootschappen genaamd: 1. „Organismos Limenos Peiraios A.E.” (organisatie van de haven van Piraeus), gevestigd te Piraeus (Griekenland) [OMISSIS], 2. „HELLENIC ENVIRONMENTAL CENTER MONOPROSOPI ANONYMI ETAIREIA DIACHEIRISIS KAI EPEXERGASIAS PETRELAIOEIDON KATALOIPON A.E.”, met de handelsnaam „HEC A.E.”, gevestigd te Piraeus [OMISSIS] en 3. „ANTIPOLLUTION MONOPROSOPI NAFTILIAKI ANONYMI ETAIREIA”, met de handelsnaam „ANTIPOLLUTION”, gevestigd te Piraeus [OMISSIS].

[OMISSIS] [procedure voor de verwijzende rechter]

[OMISSIS]

- 1 [OMISSIS] [Procedurale aangelegenheid.]
- 2 Het betreft een verzoek tot nietigverklaring van artikel 2, lid 1, punt 24, van gemeenschappelijk besluit (KYA) 3122.3-15/71164/30.9.2021 van de ministers van Financiën – Ontwikkeling en Investeringsen – Milieu en Energie – Binnenlandse Zaken – Scheepvaart en Eilandbeleid „Aanpassing van de Griekse wetgeving aan richtlijn (EG) 2019/883 van het Europees Parlement en de Raad van 17 april 2019 inzake havenontvangstvoorzieningen voor de afvalafgifte van schepen, tot wijziging van richtlijn 2010/65/EU en tot intrekking van richtlijn 2000/59/EG” (gepubliceerd in FEK B’ 4790, hierna: „KYA”). Bij de bestreden bepaling worden ankerplaatsen in de buurt van havens die zijn gelegen buiten het gebied waarvoor de havenbeheerders bevoegd zijn, maar binnen de bevoegdheid van de havenautoriteiten, binnen het toepassingsgebied van het besluit gebracht.
- 3 [OMISSIS] [Ontvankelijkheid van de eerste interveniënte, die havenbeheerder is.]

- 4 De vennootschappen Antipollution enen HEC A.E. worden toegelaten als interveniënten aan de zijde van verweerders, aangezien zij blijkens de door hen overgelegde gegevens actief zijn in de sector van afvalverwerking, met name de ontvangst en verwerking van afval en andere ladingresiduen van schepen (zie arresten StE 2964/2020, punt 6, en 2075/2018, punt 5) die de haven van onder meer Piraeus aandoen, en zij, na de geëigende aanbestedingsprocedures te hebben doorlopen, de diensten in kwestie aanbieden.
- 5 Verzoekster is actief in dezelfde sector en mag naar eigen zeggen dezelfde diensten verlenen aan schepen die onder meer aanleggen op ankerplaatsen in de buurt van de haven van Piraeus. [OMISSIS] [De verwijzende rechter wijst het betoog van de derde interveniënte, waarbij deze de echtheid betwistte van de documenten die verzoekster heeft overgelegd om haar legitieme belang aan te tonen, af.] Gelet hierop heeft verzoekster een legitiem belang bij het indienen van het onderhavige verzoek.
- 6 Artikel 120 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie luidt: „De lidstaten voeren hun economisch beleid teneinde bij te dragen tot de verwezenlijking van de doelstellingen van de Unie, als omschreven in artikel 3 van het Verdrag betreffende de Europese Unie, en in het kader van de in artikel 121, lid 2, bedoelde globale richtsnoeren. De lidstaten en de Unie handelen in overeenstemming met het beginsel van een openmarkteconomie met vrije mededinging, waarbij een doelmatige allocatie van middelen wordt bevorderd en met inachtneming van de beginselen die zijn neergelegd in artikel 119.” Verder luidt artikel 16 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie: „De vrijheid van ondernemerschap wordt erkend overeenkomstig het recht van de Unie en de nationale wetgevingen en praktijken.”
- 7 Bij het eerste artikel van wet 1269/1982 (gepubliceerd in FEK A´ 89) werd het op 2 november 1973 te Londen ondertekende Internationaal Verdrag ter voorkoming van verontreiniging door schepen, met de daaraan gehechte bijlagen, protocollen en aanhangsels, alsmede het op 17 februari 1978 te Londen ondertekende [wijzigings-] protocol, met de daaraan gehechte bijlagen en aanhangsels („MARPOL-verdrag 73/78”), goedgekeurd. Aangezien alle lidstaten van de Europese Gemeenschap het MARPOL-verdrag 73/78 hadden geratificeerd, werd vervolgens richtlijn 2000/59/EG (PB 2000, L 332, blz. 81) vastgesteld, die regels neerlegt voor de havenvoorzieningen voor de ontvangst van scheepsafval en ladingresiduen, met het doel de illegale lozing van scheepsafval en ladingresiduen in zee door schepen die gebruikmaken van havens in de Gemeenschap te doen verminderen, teneinde aldus een betere bescherming van het mariene milieu te bewerkstelligen (zie overweging 3 en artikel 1 van de richtlijn). Later werd bij artikel 22 van richtlijn (EU) 2019/883 van het Europees Parlement en de Raad van 17 april 2019 inzake havenontvangstvoorzieningen voor de afvalafgifte van schepen, tot wijziging van richtlijn 2010/65/EU en tot intrekking van richtlijn 2000/59/EG (PB 2019, L 151, blz. 116) richtlijn 2000/59/EG ingetrokken en werden nieuwe regels vastgesteld voor een doeltreffende preventie van vervuiling van de zee door schepen die gebruikmaken van havens in de Europese Unie.

- 8 Doel van de richtlijn is „het mariene milieu te beschermen tegen de negatieve effecten van lozingen van afval van schepen die gebruikmaken van havens in de Unie, en tegelijk te zorgen voor vlot maritiem vervoer, door de beschikbaarheid en het gebruik van toereikende havenontvangstvoorzieningen en de afgifte van afval aan die voorzieningen te verbeteren” (artikel 1). Daartoe dienen de lidstaten zorg te dragen „voor de beschikbaarheid van havenontvangstvoorzieningen die toereikend zijn voor de behoeften van de schepen welke hun havens gewoonlijk aandoen, zonder onnodig oponthoud van de schepen te veroorzaken” (artikel 4, lid 1), en erop toe te zien dat voor elke haven, na overleg met de betrokken partijen, een passend afvalontvangst- en afvalverwerkingsplan is opgesteld en wordt toegepast, en dat bepaalde informatie uit het plan duidelijk is meegedeeld aan de scheepsexploitanten en openbaar en gemakkelijk toegankelijk is gemaakt (artikel 5, leden 1 en 2). De kapitein (of de exploitant of agent) van een schip is verplicht het afval tevoren aan te melden (artikel 6) en „alvorens die haven te verlaten al zijn aan boord meegevoerde afval” af te geven (artikel 7). De schepen betalen een indirecte bijdrage, ongeacht of er afval wordt afgegeven aan een havenontvangstvoorziening, en alleen in bepaalde uitzonderlijke gevallen een directe bijdrage (te weten naar gelang van het volume en de aard van het afgegeven afval) om te voorzien in een zo sterk mogelijke prikkel voor de afgifte van afval (artikel 8). De bepalingen van de richtlijn (waaronder die van artikel 9, „vrijstellingen”) voorzien in de mogelijkheid om in bepaalde gevallen vrijstelling van de daarin neergelegde regels te verlenen.
- 9 Verder worden in artikel 2 een aantal begrippen gedefinieerd. Punt 9 ervan geeft als definitie van een haven: „een plaats of geografisch gebied met verbeteringswerken en voorzieningen die hoofdzakelijk zijn ontworpen om de ontvangst van schepen mogelijk te maken, met inbegrip van de ankerplaatsen binnen de jurisdictie van de haven”. Voorts bepaalt artikel 3, lid 1, tweede alinea: „Voor de toepassing van deze richtlijn, en om onnodig oponthoud voor schepen te vermijden, kunnen de lidstaten besluiten de ankerplaatsen van hun havens uit te sluiten van de toepassing van de artikelen 6, 7 en 8”, en artikel 7, lid 4, aanhef en onder c): „Onverminderd lid 1 mag een schip doorvaren naar de volgende aanloophaven zonder zijn afval af te geven, indien: [...] c) het schip minder dan 24 uur of in slechte weersomstandigheden voor anker gaat, tenzij de ankerplaats overeenkomstig artikel 3, lid 1, tweede alinea, buiten het toepassingsgebied ten aanzien van havens valt”. Overweging 29 van de richtlijn, ten slotte, luidt als volgt: „Voor kleine niet-commerciële havens, zoals aanlegplaatsen en jachthavens, met weinig verkeer, dat enkel uit pleziervaartuigen bestaat, of [die] slechts tijdens een deel van het jaar in gebruik zijn, kan het moeilijk zijn om afvalontvangst- en afvalverwerkingsplannen op te stellen en erop toe te zien. Het afval van die kleine havens wordt gewoonlijk behandeld door het gemeentelijke afvalbeheersysteem, overeenkomstig de in richtlijn 2008/98/EG bepaalde beginselen. Om de lokale autoriteiten niet te overbelasten en het afvalbeheer in dergelijke kleine havens te vergemakkelijken, zou het moeten volstaan dat afval afkomstig van dergelijke havens wordt opgenomen in de gemeentelijke afvalstroom en dienovereenkomstig wordt beheerd, dat de haven informatie over de ontvangst van afval ter beschikking van de havengebruikers stelt, en dat de

vrijgestelde havens in een elektronisch systeem worden geregistreerd, zodat een minimumniveau van controle mogelijk is”. De richtlijn bevat evenwel geen definitie van het begrip „ankerplaats”^[1].

- 10 Bij bovengenoemd KYA 3122.3-15/71164/30.9.2021 werd de richtlijn omgezet in de nationale rechtsorde. De meeste bepalingen ervan zijn gelijklopend aan die van de richtlijn, maar er wordt ook voorzien in vrijstellingen van de basisregels van de richtlijn en het besluit zelf. In artikel 2, lid 1, punten 9 en 24, KYA wordt bepaald: 1. In dit besluit wordt verstaan onder: [...] 9) haven: een plaats of geografisch gebied met verbeteringswerken en voorzieningen die hoofdzakelijk zijn ontworpen om de ontvangst van schepen mogelijk te maken, met inbegrip van de ankerplaatsen binnen de bevoegdheid van de haven; [...] 24) ankerplaats: een aangewezen deel van de zee in de buurt van een haven, gelegen buiten het gebied waar de havenbeheerder bevoegd is maar binnen de bevoegdheid van de plaatselijke havenautoriteit, waar schepen voor korte tijd voor anker mogen gaan en activiteiten als bevoorrading, aflossing van bemanning, proviandering enz. kunnen uitvoeren.”. Artikel 3, lid 3, luidt: „Bij besluit van de minister van Scheepvaart en Eilandbeleid kan, op verzoek van de bevoegde beherende instantie, een ankerplaats worden uitgezonderd van de toepassing van de artikelen 6, 7 en 8 [die corresponderen met de artikelen 6, 7 en 8, van de richtlijn], Het verzoek wordt uitsluitend, via de bevoegde kanalen, in behandeling genomen indien de afgifte van afval op die ankerplaats onnodig oponthoud voor de schepen veroorzaakt of een milieurisico vormt”. Artikel 5, lid 1, bepaalt: „Voor bedoelde havenvoorzieningen voor de ontvangst van afval wordt voor elke haven, waaronder ankerplaatsen, onder de verantwoordelijkheid en zorg van de beheerder ervan, een passend afvalontvangst- en afvalverwerkingsplan vastgesteld en toegepast [...]”.
- 11 Volgens de strekking van artikel 2, lid 1, punt 24, van de KYA, vallen ankerplaatsen die zijn gelegen buiten de bevoegdheid van de havenbeheerder en binnen de bevoegdheid van de plaatselijke havenautoriteit, en waar schepen voor korte tijd voor anker kunnen gaan en handelingen als bevoorrading, aflossing van bemanning, proviandering enz. kunnen verrichten, binnen het toepassingsgebied van het KYA. Dit heeft met name tot gevolg dat de beheerder van de dichtstbijzijnde haven bevoegd is om ten aanzien van de schepen die van die ankerplaatsen gebruik maken, het KYA toe te passen. De exploitanten van die schepen zijn niet vrij om overeenkomsten voor het afpompen van afval te sluiten met elk bedrijf dat deze dienst aanbiedt, maar zijn aangewezen op de havenbeheerder of een andere onderneming waaraan de beheerder die dienst – in principe na een openbare procedure – heeft uitbesteed.
- 12 Het bestreden KYA berust onder meer op artikel 1, leden 1 tot en met 3, en artikel 2, lid 1, onder g), van wet 1338/1983 „Toepassing van het

¹ [NvdV: Het gaat hier om de term „ankyrovolio” in de Griekse taalversie van de richtlijn, die correspondeert met de termen „ankerplaats” en „aanlegplaats” in de Nederlandse taalversie daarvan.]

gemeenschapsrecht” (gepubliceerd in FEK A' 34), zoals van kracht op het relevante tijdstip. Artikel 1 van de wet bepaalt: „1. Onverminderd het bepaalde in artikel 2, zijn ten behoeve van de naleving van richtlijnen, besluiten (E.E.G., E.G.A.), aanbevelingen en individuele beschikkingen (E.G.K.S.) alsmede de tenuitvoerlegging van verordeningen (E.E.G., E.G.A.) en algemene beschikkingen (E.G.K.S.) van de communautaire organen, de bestaande en nog te verlenen wettelijke machtigingen voor vaststelling van algemene voorschriften tot regeling van de relevante onderwerpen van overeenkomstige toepassing. 2. Bij de in het vorige lid bedoelde handelingen kan elke aanvullende maatregel worden vastgesteld die noodzakelijk is voor de toepassing van bovengenoemde communautaire handelingen, zoals de instelling van nieuwe organen en functies, de afbakening van bevoegdheden en de instelling van administratieve procedures en administratieve sancties. 3. Voor de vaststelling van handelingen die de vorm van een presidentieel of ministerieel besluit behoeven, is de minister van Economische Zaken mede bevoegd. Wanneer de algemene maatregel geen presidentieel of ministerieel besluit of besluit van de ministerraad of een orgaan van ministers vereist, behoeft deze de goedkeuring van de voor het bevoegde orgaan verantwoordelijke minister en de minister van Economische Zaken”. In artikel 2 wordt bepaald: „1. De voor de toepassing en de naleving van de in artikel 1, lid 1, genoemde handelingen vereiste voorschriften worden vastgesteld door de ter zake bevoegde minister en de minister van Economische Zaken, wanneer het een van de volgende onderwerpen betreft: [...] g) bescherming van het milieu en de natuurlijke hulpbronnen [...]”. Het tweede artikel van wet 3671/2008 (gepubliceerd in FEK A' 129) bepaalt voorts: „1. Voorschriften inzake onderwerpen die regeling behoeven voor de toepassing van het bij deze wet bekrachtigde Verdrag [van Lissabon] [...] of voor de toepassing van de door de organen van de Unie vastgestelde handelingen [...] kunnen naar analogie worden vastgesteld bij de besluiten en andere maatregelen van algemene strekking die mogelijk zijn op grond van de artikelen 1, 2 en 4 van wet 1338/1983 (FEK A' 34), zoals sindsdien gewijzigd en thans van kracht, alsmede op grond van artikel 48 van wet 3427/2005 (FEK A' 312). [...]”.

- 13 Maatregelen van algemene strekking die tot omzetting van richtlijnen in de nationale rechtsorde worden vastgesteld krachtens de in het voorgaande punt aangehaalde machtigingsbepalingen (zoals het onderhavige KYA, waarbij richtlijn 2019/883/EU is omgezet) overschrijden de grenzen van de machtiging indien daarbij rechtsregels worden vastgesteld die verder gaan dan louter de omzetting van de richtlijn. In zoverre zijn die maatregelen dan onwettig en kunnen ze, wanneer deze in rechte worden bestreden, nietig worden verklaard wegens overschrijding van de wettelijke machtiging.
- 14 Met het eerste middel wordt betoogd dat artikel 2, lid 1, punt 24, van bovengenoemd KYA 3122.3-15/71164/30.9.2021 is vastgesteld in strijd met de aangehaalde wettelijke machtiging en derhalve, afgezien van de materiële rechtmatigheid ervan in andere opzichten, onwettig is en nietig moet worden verklaard. Volgens artikel 2, punt 9, van de richtlijn, vallen binnen het toepassingsgebied daarvan immers ankerplaatsen „binnen de jurisdictie van de

haven”, wat volgens verzoekster wil zeggen: binnen de bevoegdheid van de havenbeheerder, terwijl volgens de nationale omzettingsregels van de richtlijn (te weten de bestreden bepaling van artikel 2, lid 1, punt 24, KYA) ankerplaatsen „in de buurt van de haven”, maar buiten de bevoegdheid van de havenbeheerder, binnen het toepassingsgebied van het KYA vallen wanneer deze zich binnen het bevoegdheidsgebied van de plaatselijke havenautoriteit bevinden. Volgens verzoekster volgt hieruit dat het KYA, voor zover dit het toepassingsgebied ervan uitbreidt ten opzichte van dat van de richtlijn, die geen regeling bevat van buiten de bevoegdheid van de havenbeheerder gelegen ankerplaatsen, geen omzetting van de richtlijn in de nationale rechtsorde behelst, maar een regeling invoert die daarvan losstaat en als zodanig op zichzelf bij formele wet zou kunnen worden ingevoerd, maar niet bij een ministerieel besluit op basis van de aangehaalde machtigingsbepalingen. Verzoekster betoogt derhalve dat de bestreden bepaling van het KYA onwettig is en nietig moet worden verklaard wegens overschrijding van de wettelijke machtigingsbepalingen.

- 15 In het verzoek tot nietigverklaring wordt voorts betoogd dat de bestreden bepaling van het KYA indruist tegen artikel 5 van de (Griekse) grondwet omdat de bepaling, door de gehele inzameling van het afval van schepen die aanleggen bij ankerplaatsen in het land gelegen buiten de havens en de bevoegdheid van de beheerders daarvan, voor te behouden aan de uitsluitende bevoegdheid van de havenbeheerders, de ondernemingsvrijheid van bedrijven als verzoekster, die in die sector actief zijn, buitensporig beperkt. Om dezelfde reden zou de bestreden bepaling ook indruisen tegen artikel 120 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (VWEU), omdat ze de havenbeheerders zonder goede gronden bevoorrecht en een monopoliepositie toekent.
- 16 Intervenienten betogen dat volgens artikel 2, punt 9, van de richtlijn onder „haven” ankerplaatsen „binnen de jurisdictie van de haven” moeten worden verstaan, niet „binnen de jurisdictie van de havenbeheerder”. De richtlijn verstaat onder haven derhalve ankerplaatsen „binnen de bevoegdheid van de plaatselijke havenautoriteit”, ook al bevinden deze zich niet binnen de bevoegdheid van de havenbeheerder. Deze uitlegging stemt immers overeen met het doel van de richtlijn, om het mariene milieu te beschermen door schepen te verplichten hun afval af te geven aan havenvoorzieningen op het land, die voldoen aan alle eisen die de richtlijn stelt om te verzekeren dat de plaatselijke lichamen het afval veilig in ontvangst kunnen nemen en vervuiling van het mariene milieu wordt voorkomen.
- 17 Voor de beoordeling van het eerste middel (zie supra, punt 14) moet derhalve de vraag worden beantwoord of de richtlijn de strekking heeft dat ankerplaatsen die zijn gelegen buiten het gebied waarvoor de plaatselijke havenbeheerder bevoegd is, maar binnen de bevoegdheid van de plaatselijke havenautoriteit, zijn aan te merken als ankerplaatsen „binnen de jurisdictie van de haven” in de zin van artikel 2, punt 9, van de richtlijn, dan wel dat het aan de nationale wetgever is om bij omzetting van de richtlijn in de nationale rechtsorde uit te maken of onder „jurisdictie van de haven” alleen de bevoegdheid van de havenbeheerder, of ook

de bevoegdheid van de plaatselijke havenautoriteit moet worden verstaan. Indien het antwoord op een van beide vragen bevestigend luidt, is het eerste middel ongegrond, omdat de bedoelde ankerplaatsen dan binnen het toepassingsgebied van de richtlijn vallen. Volgens de tegengestelde uitlegging vallen die ankerplaatsen niet binnen het toepassingsgebied van de richtlijn, want hoewel de richtlijn het de nationale wetgever niet verbiedt om ze toch binnen het toepassingsgebied te brengen van de wetgeving waarbij de richtlijn in de nationale rechtsorde werd omgezet, betekent dit dat ze niet onder de richtlijn vallen. In dat geval is het eerste middel derhalve gegrond, omdat het feit dat de bedoelde ankerplaatsen niet binnen het toepassingsgebied van de richtlijn vallen betekent dat artikel 2, punt 24, KYA, waarbij ze binnen het toepassingsgebied van het KYA worden gebracht, de grenzen van de machtiging heeft overschreden, dus onwettig is en blootstaat aan nietigverklaring. De bepalingen van de machtigingwet staan immers niet toe om bij ministerieel besluit bepalingen vast te stellen die niet strekken tot omzetting van de richtlijn in de nationale rechtsorde.

- 18 Gezien de overige genoemde middelen (zie supra, punt 15) rijst de vraag of de richtlijn zou indruisen tegen artikel 120 [VWEU] en/of tegen artikel 16 van het Handvest, wanneer het toepassingsgebied van de richtlijn zich zou uitstrekken tot ankerplaatsen die zijn gelegen buiten het gebied waarvoor de plaatselijke havenbeheerder bevoegd is, maar binnen de bevoegdheid van de plaatselijke havenautoriteit. Wanneer het antwoord op die vraag bevestigend luidt, dient de richtlijn in het licht van die bepalingen van primair Unierecht te worden uitgelegd in de zin dat deze ankerplaatsen niet binnen het toepassingsgebied ervan vallen. Deze vraag betreft evenwel de uitlegging van de richtlijn en niet de strijdigheid ervan met genoemde regels van het primaire Unierecht, aangezien de letter van de richtlijn niet zo duidelijk is dat de uitlegging ervan conform die regels is uitgesloten.
- 19 Hieruit volgt dat de definitieve beslissing op het verzoekschrift moet worden aangehouden, en de in het dictum geformuleerde prejudiciële vraag moet worden voorgelegd aan het Hof van Justitie van de Europese Unie.

[De Symvoulia tis Epikrateias] beslist derhalve

de definitieve beslissing aan te houden;

het Hof van Justitie de volgende prejudiciële vraag voor te leggen:

„Dient richtlijn (EU) 2019/883 in die zin te worden uitgelegd dat

ankerplaatsen die zijn gelegen buiten het gebied waarvoor de plaatselijke havenbeheerder bevoegd is maar binnen het gebied waarvoor de plaatselijke havenautoriteit bevoegd is, zijn aan te merken als ankerplaatsen „binnen de jurisdictie van de haven” in de zin van artikel 2, punt 9, van de richtlijn,

dan wel in de zin dat

het aan de nationale wetgever is om bij de omzetting van de richtlijn in de nationale rechtsorde uit te maken of onder „jurisdictie van de haven” niet alleen de bevoegdheid van de havenbeheerder, maar ook de bevoegdheid van de plaatselijke havenautoriteit moet worden verstaan,

dan wel in de zin dat

geen van beide uitleggingen juist is, zodat de bedoelde ankerplaatsen niet binnen het toepassingsgebied van de richtlijn vallen?”

[OMISSIS] [D]e beslissing is ter openbare terechtzitting van 11 juni 2025 bekendgemaakt.

[OMISSIS]